

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 292/2014
29.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Л.Л., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Л.Л., адвоката Г.П. и М.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.224/13 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5570/13 од 26.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Л.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.224/13 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5570/13 од 26.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.224/13 од 05.07.2013. године године окривљени Л.Л. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 19.02.2013. године до 05.07.2013. године.

Наведеном пресудом на основу члана 87. КЗ у вези члана 246. став 7. КЗ окривљеном Л.Л. изречена је мера безбедности одузимања предмета и одређено да се од окривљеног има одузети ... грама опојне дроге ... у облику базе кофеина и парацетамола.

На основу члана 193. ЗКП, обавезан је окривљени Л.Л. да плати суду на име паушала износ од 20.000,00 динара, а на основу члана 196. ЗКП и трошкове кривичног поступка у износу од 29.383,73 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5570/13 од 26.12.2013. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног Л.Л., адвоката Г.П. и адвоката М.Б., а пресуда Вишег суда у Београду К бр.224/13 од 05.07.2013. године потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законности поднели су браниоци окривљеног Л.Л., адвокати Г.П. и М.Б., због разлога из члана 485. став 1. тачка 1. у вези ст. 2. и 4. у вези са чланом 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на суђење првостепеном суду пред потпуно измењеним већем или да донесе пресуду којом ће у целини преиначити првостепену и другостепену пресуду, да на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, а на основу члана 488. став 2. ЗКП обавести о седници већа браниоце окривљеног, јер би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

Разматрајући захтев за заштиту законности, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћених лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законности у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законности поднет уз примену члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС" бр. 72/11 ... 45/13) у односу на првостепену пресуду, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законности бранилаца окривљеног Л.Л. је неоснован.

Браниоци окривљеног Л.Л. у захтеву за заштиту законности указују да се првостепена и другостепена пресуда заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, а очигледно је да без тог доказа не би биле донете исте пресуде, чиме је учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП ("Службени гласник РС", бр.58/04 ... 76/10). Наиме, побијане пресуде заснивају се искључиво на исказу сведока полицијског службеника Б.В. датог на главном претресу који се као овлашћено службено лице унутрашњих послова изјашњавао о обавештењу које је добио у смислу члана 226. и 235. став 2, тада важећег ЗКП ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10) који Законик је у члану 97. став 1. тачка 4. прописивао да се не може испитати као сведок овлашћено службено лице органа унутрашњих послова о садржају обавештења које је добио у смислу наведених законских чланова.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законности,

браниоци окривљеног Л.Л. су истицали и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде дао јасне и довољне разлоге из којих исказ сведока Б.В. – полицијског службеника није доказ на коме се према одредбама ЗКП пресуда не може заснивати, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**